

Cecilia får nog.

Jag känner mig trängd. Det finns så mycket outtalat mellan oss. Han vill inte medge att han är svartsjuk. Vi åker till Shanghai för att besöka en av fabrikerna. En chans att lappa ihop och få vara tillsammans en hel vecka. På flygplatsen kommer han med frun i släptåg. Tack för den du. Lovat att ta henne med för länge sedan. Hon vill så gärna besöka Asien. Vi får massor med tid ändå.

Han gillar inte blicken jag ger honom. Han gillar inte att jag håller mig på andra sidan av rummet. Han gillar inte att jag pratar och skrattar med fabrikschefen. Han gillar inte. Vi är ju här för att jobba. Först och främst jobba, sen var det ju meningen att vi skulle, annat. När hon, Agneta, vill köra lära-känna-lekar drar jag. Ut på stan. Det finns en livstid att spendera här utan att ens se hälften. Knockad av alla intryck hittar jag en bar i västerländskt stuk. Där sitter Steven, fabrikschefen, med ett gäng landsmän. De dricker lager. Och whisky. Han ser mig och vinkar. Jag slår mig ner. Uppriktigt glad att se någon jag känner igen. Vad är oddsen? I denna enorma stad?

Det är billigt att dricka här. Till och med importerad dricka kostar hälften än hemma. De är ett skönt gäng, engelsmän och två skottar. Steven håller hov, drar vitsar och får alla att skratta. Jag slappnar av. Hade ingen aning om hur spänd jag varit de senaste dagarna. Det är fan inte hälsosamt att vara med en gift man. Agneta och Alex. De är ett vackert par. Harmoniska. Han kommer aldrig att lämna henne. Det vet jag nu efter att sett dem tillsammans. Steven lägger en hand på min arm. Jag vänder tillbaka till gänget.

Ska vi gå någon annanstans? Gärna. Han tackar för sällskapet, blinkar och säger att han måste ta hand om gästen från Sverige. Vi går och jag känner blickarna i ryggen. Det finns tusen saker att se. Han undrar om han får visa mig något speciellt. Jag nickar och låter honom lägga armen om mig. Vi promenerar en god stund. Blinkande neonlys. Höga byggnader. Människor. Människor överallt. Här, säger han och lutar sig mot mig, pekar mot en bågformad öppning. Han luktar gott. Vi går in. Kärlekens park. Blommor, träd, en gång kantad av små lyktor. Jag är positivt förvånad. Av stället och hans val. Vi följer en smal gång. Får gå i led flera gånger när vi möter andra par. Han stannar mitt på en bredare bro. Så, hur länge har jag och chefen varit tillsammans? Hur uppenbart är det egentligen? Han bara skrattar. Jag är inte den första. Men att frun är med är nytt. Han måste verkligen tycka om mig. Vet du vad? Jag vill inte prata om det nu. Har du tagit mig hit för att prata om Alex? Inte alls, om dig. Du är annorlunda. Färgstark och energisk. Men så kyss mig då. Natten är magisk. Hans beröring befriande. Jag somnar utmattad i hans armar. Vaknar av hans lust. Vi har förmiddagen ledig. Vi älskar igen. Och igen.

Agneta möter upp efter lunch. Vi ska på en teater allihop senare på kväll. Jag får min biljett och adressen. Vad rosig jag ser ut. Hon hade hoppats att jag inte blev sjuk igår. Kanske har jag fått feber? Hon måste erkänna att hon blev mer än lite överraskad när Alex bad henne följa med i sista minuten. Det har aldrig hänt förut. Jag ler och säger något. Ursäktar mig och letar upp Steven. Han ska också med på teatern. Kan vi ta min intervju nu? Jag sitter hela eftermiddagen med honom. Skriver ihop materialet till personaltidningen.

Det blir bra. Vi går ut och tar lite bilder. På fabriken, på honom och på några av medarbetarna. Vi försöker smita. Alex ser oss. Ropar på mig. Undran. Frågor. Ännu mer svartsjuka. Vi tar det hemma.

Steven ler när jag krokas in i hans arm. Han vänder sig om. Ler mot Alex. Det känns riktigt gott. Visst detta är småaktigt men va fan. Vem kan klandra mig? Han gör som så många andra. Tar chansen som jag ger honom. Som jag ser det är det ömsesidigt utnyttjande. Skönt nyttjande.

Det blir jobbigt. Jag backar. Svartsjukedrama är inte min grej. Vi gör slut. Han påtalar att det finns en öppning i Stockholm för mig. Jag gillar ju huvudstaden, ja storstäder överlag. Menar han att jag ska flytta? På allvar? Flytta du istället! En sista gång? Visst, i dina drömmar.

Jag drömmer mig tillbaka till neonljus. Till pulsen och hettan. Jag är en förlorare. Men en lycklig sådan. Det ligger ett brev på hallmattan. Inbjudan till förlovningsfest. Knut den fulingen. Med telefonen en bra bit från örat ringer jag och hör honom skrika av lycka. Jag mår riktigt bra nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Erika H med Poeter.se id #9814 innehar upphovsrätten